

BA NGÀY VỚI QUỶ

Tiểu thuyết

**Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: "Món nợ"**

NGÀY THỨ HAI

(Kỳ 10)

Khi thực sự đối mặt với nguy hiểm, Thùy Dương bỗng cảm thấy bình tĩnh. Lợi thế của cô so với gã mặt choắt là mắt đã quen với bóng tối. Cô ngồi thẳng lên, thông thả giờ cao cái thớt và khi cái mặt choắt kia vừa ngẩng lên đúng tầm, cô nghiêng răng giáng thẳng xuống bằng tất cả sức mạnh của mình. Một tiếng "bịch" đùng đục vang lên. Gã mặt choắt đổ vật ngay xuống, đè lên chân của cô mà không hề kêu được một tiếng nào.

Tiếng động ấy khiến những kẻ bên ngoài chú ý. Vượng nói vọng vào:

-Nhè nhẹ thôi mày. Gãy sàn thuyền là tao bắt đền đây!

Cả bọn bật cười vì câu nói đùa ấy. Trong khi đó, Thùy Dương đã rút được cái chân ra khỏi cái bàn tay của gã mặt choắt. Cô nhào người về phía cái hòm đựng giẻ rách mà chủ thuyền đã lấy lên, lôi tất cả giẻ bên trong chất vào một góc. Sau đó, cô đổ hết cả số dầu có trong cái bếp lên đốt giẻ ấy. Cô làm tất cả những việc đó nhanh nhẹn và khéo léo. Bây giờ thì cần có một mối lửa. Nhưng cô không tìm thấy diêm. Sau thoáng suy tính, cô quay lại lục tìm trong các túi của gã mặt choắt. Trong túi quần của hắn có một chiếc bật lửa ga, còn trong thắt lưng đeo một bọc lớn mà cô đoán là tiền và một lưỡi dao găm nhỏ. Đó là một hành trang không thể thiếu được của một kẻ đi đánh bạc. Đến lúc ấy Thùy Dương mới chợt nhớ rằng cái xác của cô không còn nữa. Chắc là gã đập xích lô tối qua đã lột mất rồi. Trong sắc của cô có hơn hai trăm

ngàn. Rất có thể hắn đã dùng số tiền ấy để nướng vào vào canh bạc ban nãy.

Không chút đắn đo, Thùy Dương tháo bọc tiền của gã mặt choắt và đeo vào thắt lưng của mình. Trong những ngày tới, đó sẽ là một phương tiện cần thiết để cô đạt tới mục đích của mình. Sau đó, cô cầm bật lửa quay lại bên đồng giẻ đã ướt đầm dầu hoả. Ngọn lửa xoè ra, bắt vào giẻ. Thùy Dương quăng chiếc bật lửa rồi nhào ra phía cửa. Những kẻ bên ngoài không hề biết tai hoạ đã đến với chúng. Tên Huỳnh đã ngấm thuốc đang nằm thẳng cẳng giữa lòng thuyền. Cạnh đó là tên Vượng ngồi ngả người tựa đầu vào mép thuyền để ngủ, còn mu đàn bà kia đã ra đầu mũi thuyền. Ở đó, mụ ngồi chên vênh trên mép thuyền để ỉa xuống sông.

Thùy Dương hát tung tấu chẵn, nhảy vọt ra. Tiếng động và ánh lửa từ bên trong hắt ra khiến mụ chủ thuyền quay lại. Mụ rú lên một tiếng hãi hùng rồi ngã ngựa xuống nước. Tiếng rú ấy khiến Vượng choàng tỉnh. Trong khi hắn chưa kịp hiểu điều gì xảy ra, Thùy Dương đã lao thẳng xuống dòng sông tối sẫm.

Ở quê hương của Thùy Dương có một con kênh lớn dẫn nước từ miền núi về tưới cho đồng ruộng của các huyện miền xuôi. Con kênh này đã được đào từ khi người Pháp còn thống trị ở đây. Tuy chỉ là một con kênh nhưng nó vẫn được gọi là “Sông Cái” do có lượng nước dồi dào quanh năm. Lòng kênh rộng hơn hai chục thước, nước trong vắt, chảy băng băng nên trở thành nơi lý tưởng cho mọi người tắm tấp, bơi lội. Chính nhờ có con kênh chỉ cách nhà vài chục mét nên từ thuở nhỏ, Thùy Dương đã được làm quen với sóng nước. Chỉ trừ mùa Đông lạnh giá, còn quanh năm hầu như ngày nào cô cũng có hàng giờ đồng hồ để bơi lội, nô đùa với dòng nước. Bởi vậy, sau khi đã lao xuống sông, cô lập tức lặn sâu xuống, bơi xuôi theo dòng nước chảy. Khi đã gần hết hơi, cô mới nhô lên mặt nước để hít một hơi thật sâu rồi lại tiếp tục lặn sâu xuống. Sau ba, bốn lần như vậy, cô mới nổi hẳn lên, ngoái lại để quan sát.

Ở cách Thuyền Dương khoảng dăm chục mét, con thuyền tội lỗi đang bốc cháy. Trong ánh lửa đỏ, hình dáng còm nhom của tên Vượng đang rớt rít chạy đi chạy lại. Lửa từ đồng giẻ đã bén lên mái thuyền lợp lá cọ. Thuyền Dương nhìn cảnh đó rồi bắt đầu nhắm hướng bờ Bắc, bơi đi. Cô không biết rằng ngoài cái nghề tiêm chích và tổ chức đánh bạc, vợ chồng gã chủ thuyền còn buôn bán xăng dầu lưu động. Chúng có quan hệ thường xuyên với một số kẻ xấu trên những tàu thuyền thường qua lại trên sông này để rút xăng dầu ăn cắp được để chuyển lên bờ tiêu thụ. Ở ngay bên dưới sàn gỗ nơi Thuyền Dương vừa thoát ra vẫn đang có hơn hai chục cái can cỡ 20 lít chứa đầy xăng dầu chưa kịp tiêu thụ để làm mồi cho ngọn lửa. Đám cháy đã thu hút sự chú ý của lực lượng tuần tra trên sông. Họ lao tới trên hai chiếc xuồng máy. Tuy không dập nổi ngọn lửa nhưng họ đã cứu được vợ chồng gã chủ thuyền đang bơi lóp ngóp cạnh đó. Cả hai đứa gần như đã hóa điên vì sợ hãi...

Đám cháy chưa tàn, con thuyền tội lỗi ấy đã bị chìm ngấm xuống dòng sông mênh mông...

7.

Trong buổi tối hôm đó - khi Thuyền Dương đang đốt lên ngọn lửa căm hờn của mình để thiêu cháy con thuyền tội lỗi trên sông Hồng thì Hưng cũng rẽ xe máy vào một ngõ nhỏ. Đó là lối vào làng của cô gái cùng đi với anh có tên là Yên. Để bạn tiện hình dung, xin có đôi lời về ngôi làng này.

Khoảng hơn ba chục năm về trước, nơi đây chỉ là một làng nhỏ ngoại thành nằm giữa những đồng rác, những đồng lúa và những bãi tha ma. Sau đó, việc mở rộng con đường quốc lộ từ Hà Nội về các tỉnh phía Tây-Nam đã tạo cơ hội để phố xá vươn dài ra theo. Những kẻ có nhiều tiền và những người nhanh chân đua nhau mua đất ven đường để xây nhà, dần dần tạo ra phố. Ngày nay, cái phố ấy đã vươn dài ra gần chục cây số với những căn nhà, cửa hiệu san sát hai bên. Cái làng nhỏ bị đường phố chắn bên ngoài. Lối đi vào làng bây giờ chỉ còn là những ngõ nhỏ sâu hun hút. Những người đi qua đây khó có thể hình dung

được rằng phía sau những căn nhà lầu, những cửa hiệu lập lòe đèn màu lại có một cái làng với những vườn cây, giếng nước, ao bèo và những bức tường gạch rêu phong làm ranh giới cho những căn nhà ẩn mình trong màu xanh cây trái và những lũy tre. Cũng chính do quá trình đô thị hóa nên dân cư trong làng đã bị xáo trộn, thay đổi. Ở đây tập trung rất nhiều loại người với đủ thứ nghề nghiệp khác nhau. Đây là nơi quần tụ của những nghề thủ công đa dạng: May vá, đan lát, làm hương vàng, sản xuất đậu phụ, thêu ren... Đây cũng là nơi tập kết của những người đạp xích lô, là nơi cung cấp đội quân đông đảo cho các ga tàu, bến xe, bãi chợ với hàng chục thứ công việc rất khó kể tên: nhặt sắt vụn, ve chai, cứu vụn, bán báo, bán thuốc lá, bán rau, mua lông gà, lông vịt, nhặt phân... Cảnh quan của làng cũng có sự biến đổi sâu sắc. Xen lẫn với những đình miếu cổ là những căn nhà lầu theo mới mới. Bên cạnh những căn nhà thấp lè tè mái tranh vách đất là những tiệm cà phê giải khát chiếu phim chương, nhấp nháy đèn màu. Trên con đường lát gạch cổ, người ta có thể gặp những cô cậu ăn diện theo mới mới nhất... Ở đây, người lương thiện và kẻ lưu manh có khi chỉ ở cách nhau một hàng rào mỏng manh.

Nói tóm lại, đây là một thế giới đa dạng và phức tạp, chất phổ xá chen lẫn với sự quê kiểng của làng xóm xưa cũ; sự no đủ xen với sự thiếu thốn cùng cực... Những điều đó tạo ra khuôn mặt vừa mâu thuẫn, vừa điển hình cho một xã hội khi mà cái tốt chưa đủ mạnh để lấn át, đẩy lùi cái xấu.

Gia đình Yên ở giữa làng. Đó là một căn nhà ngói ba gian thấp lè tè giữa những căn nhà cao tầng xung quanh. Phía trước nhà có một cái sân nhỏ bằng đất nện rộng khoảng chục mét vuông, còn cả ba bức tường xung quanh đều giáp với lối đi chung. Xung quanh sân được chắn bằng một bức tường gạch cao ngang tầm mặt người.

Theo chân Yên, Hưng đẩy xe máy qua cánh cổng tre để đi vào sân. Trong nhà tối om, Yên rút chìa khóa, mở cửa rồi bật công tắc điện. Ánh sáng vàng ệch từ một bóng điện tròn loại 40W cho thấy trong nhà hầu như không có tài sản gì đáng giá. Ở góc nhà đặt một chiếc giường đôi cũ

kỹ, trên giường chăn gối bẽ bộn. Giữa nhà có một bộ bàn ghế nhỏ bằng gỗ xà cừ mà Hưng thấy bày bán cả đồng ở chỗ đường Trần Nhân Tông cắt với phố Quang Trung. Trên bàn đặt một chiếc mâm nhỏ đầy lòng bàn. Ngoài ra còn có một cái bàn khác đặt ngay cạnh cửa ra vào, trên bàn để một chiếc ti vi Neptune đen trắng cũ kỹ. Gian thứ ba phía tay phải được ngăn với hai gian ngoài bằng một tấm vải hoa để dùng làm buồng, trong đó dựng một chiếc xe đạp và một cái giường cá nhân. Trên giường có một bà già nằm đắp chăn ngang ngực. Nghe tiếng động, bà quay ra hé mắt nhìn Yến và Hưng trong một thoáng rồi quay mặt vào bên trong.

Yến ra hiệu cho Hưng ngồi xuống bên rồi bàn rồi nhắc lòng bàn. Trong mâm là một bữa ăn đạm bạc với bát canh rau cải, đĩa tép kho và vài quả cà. Cô hỏi Hưng:

-Anh đã ăn chưa?

-Tôi ăn rồi - Hưng trả lời bằng giọng đột nhiên hạ xuống và chính anh cũng không hiểu tại sao lại phải làm như vậy.

Yến đẩy lòng bàn rồi bê mâm cơm vào trong buồng. Cô ta ở trong đó chừng dăm phút để thay quần áo và một lát sau bước ra trong bộ đồ ngủ bằng vải mỏng màu vàng. Trong cái khung cảnh nghèo nàn ở đây, bộ quần áo ấy có vẻ như lạc lõng. Nhưng cô ta không chú ý tới điều đó. Vừa bật ti vi, cô ta nói với Hưng:

-Anh rửa ráy một chút. Nước ngoài sân ấy.

Hưng miễn cưỡng đứng lên. Trước khi bước ra ngoài, anh còn kịp ngó thấy màn hình bùng sáng. Trong đó đang diễn cảnh một gã đàn ông cầm súng ngắn đuổi theo một cô gái. Chắc đây là đoạn kết của một bộ phim truyện nào đó. Hưng bước ra sân nhưng vẫn còn nghe tiếng súng nổ trong tivi. “Cứ như những điềm gỡ vậy” - Anh thầm nghĩ - “Bây giờ người ta đã dần quen với cảnh dao găm súng lục. Không biết mình có phải kiếm một khẩu súng không nhỉ? Mà nếu có súng thì lại phải còn học cách bắn nữa chứ”.

Một lát sau, Hưng quay vào nhà. Yến đã tắt ti vi và đang ngồi hút thuốc lá bên bàn. Hưng ngồi đối diện với cô. Anh hiểu rằng đây là lúc thuận lợi để có thể tìm hiểu thêm đôi điều. Nhưng anh chưa kịp hỏi gì, cô đã lên tiếng trước:

-Anh có biết quán "Xanh" không?

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Hưng, Yến cười phá lên:

-À, anh thì làm sao mà biết được. Khỏi người ở ngay Hà Nội cũng còn không biết nữa là...

Sau đó, qua những lời giải thích của Yến, Hưng được biết quán cà phê có tên là "Xanh" ấy cũng ở gần ngay đây. Đó là một ổ điểm trá hình thường xuyên có dăm cô gái túc trực sẵn sàng vui vẻ với khách trong những căn buồng trên lầu hai.

-Anh nên ghé qua đó. Đi ngay bây giờ! - Yến nói tiếp với vẻ mặt hoàn toàn nghiêm túc - Vé lên lầu là hai chục...

-Nhưng... để làm gì? - Hưng ngơ ngác.

-Đó là nói bọn thằng Hòa “trố” và thằng Bình thường xuyên lui tới. Thằng Hòa có con bồ tên là Nhung, còn thằng Bình có con bồ tên là Ly Ly. Cả hai con ấy đều là điểm. Khi vào, anh yêu cầu phải được gặp một trong hai đứa.

Bây giờ thì Hưng đã hiểu. Nhưng anh cảm thấy ngần ngại. Biểu hiện ấy không qua được cặp mắt của Yến. Cô ta giải thích:

-Anh cứ đến đi. Không nhất thiết là phải ngủ với chúng nó. Cái quan trọng nhất là anh phải khéo léo dò hỏi xem thằng Hoà “trố” và thằng Bình tối nay có đến đó không? Nếu cần thì dúi cho nó dăm nghìn là được...

Yến nói ra tất cả điều đó bằng một thái độ hết sức tự nhiên khiến Hưng cảm thấy rằng có lẽ cô ta cũng không xa lạ gì với cái quán “Xanh” ấy. Không để ý đến vẻ suy nghĩ của Hưng, Yến tiếp tục căn dặn anh những cung cách cần thiết để chủ quán hiểu rằng đây là khách đang cần được “tươi mát”. Cô ta cũng cảnh báo trước:

-Anh phải thật cẩn thận kéo chúng nó móc mất tiền đây. Con Ly Ly là thợ “xiếc túi” có hạng đây!

Trước khi Hưng đẩy xe máy ra khỏi cổng, Yên còn căn dặn anh thêm một điều nữa:

-Nhớ đừng có đại dột mà gây sự với chúng nó. Dù có nhìn thấy bọn thằng Hoà “trố” thì cũng phải ngậm tằm. Ở đó có một thằng vệ sĩ dữ lắm. Chỉ cần có con nào hô lên một câu, tụi nó sẽ ném anh xuống cầu thang ngay. Chú ý đề phòng, nhất là thằng Tuấn “xòm”. Có được thông tin rồi thì quay về đây ngay nhé. Tôi đợi!...

Không hiểu vì lý do gì nhưng khi nói những điều đó, Yên đã tỏ ra lo lắng một cách thành thật.

Quán cà phê mà Yên có tên là quán “Xanh” nằm ở ngay mặt phố. Điểm khác biệt của nó so với những quán xung quanh là quầy hàng không đặt bên trong mà để ngay ở trước cửa, chắn một phần lối ra vào. Ở đây gắn một bóng đèn neon có máng sơn trắng để hắt ánh sáng ra bên ngoài để không ai nhìn thấy rõ bên trong. Trên vỉa hè phía trước quầy hàng được giăng những sợi dây thừng, tạo thành chỗ cho khách để xe. Một gã có dáng người gầy và mái tóc uốn sậy dài ngang vai đang ngồi ngả người trên ghế tựa. Thấy Hưng đẩy xe máy vào, hắn vồn vã đứng lên giúp anh dựng xe.

-Có cần khóa không? - Hưng hỏi.

-Khỏi khóa - Gã kia cười hềnh hếch - Thằng em ở đây là để trông nom xe cho anh giai mà!

Mặc dù là hắn đã nói như vậy, Hưng vẫn thản nhiên khóa xe. Anh giải thích:

-Cẩn tắc vô ưu! Còn ở lại đây lâu lâu mà...

Gã kia lại toét miệng cười và gục gặc cái đầu ra vẻ hiểu biết. Hưng lách người bước vào bên trong. Qua ánh điện xanh mờ, anh nhận thấy ở đây có dăm người khách ngồi rải rác ở những bộ bàn ghế mây kê dọc hai bên tường. Ở giữa là một lối đi hẹp thẳng vào bên trong. Ở cuối lối

đi ấy, trên một chiếc bàn nhỏ đặt một màn hình cỡ lớn. Trên màn hình là cảnh đấm đá khốc liệt của một bộ phim chưởng.

Hung chọn một chiếc ghế còn trống ngay gần quầy hàng. Anh gọi nước cam và thuốc lá. Trong khi chờ cô chủ quán mang đến, anh tranh thủ quan sát và nhận thấy ở góc phòng có một cầu thang dẫn lên lầu hai. Ở đây có một gã mặc quần soóc, áo thun với mái tóc rẽ tre và bộ râu quai nón rậm rạp bao quanh khuôn mặt nom rất dữ dằn. Gã ngồi chần ngay ở chân cầu thang, bên cạnh chiếc bàn đặt đầu máy video và cũng đang ghéch mặt lên để xem phim. Có lẽ đây là Tuấn “xòm” - nhân vật mà Yên đã lưu ý anh phải hết sức cẩn thận.

Bộ phim đang chiếu trên màn hình có diễn viên Lý Tiểu Long. Ở đoạn này, Lý sang du lịch ở Nhật Bản và đụng độ với một nhóm thuộc môn phái Karatedo trong một tiệm ăn. Họ hẹn nhau và sau đó một mình Lý tìm đến địa chỉ do đối phương gửi cho. Ngay sau đó là một trận đụng độ quyết liệt giữa Lý và năm sáu võ sinh khác. Vài phút sau, khi các võ sinh đã bị đánh gục, thầy dạy của họ mới lao vào quyết đấu tay đôi với Lý. Lại bắt đầu với những pha đấm đá nảy lửa với những tiếng “chat”, “hự” khô khan nghe đến rợn tóc gáy...

Chủ quán - một cô gái có lẽ chưa đến mười tám tuổi, uôn éo trong bộ quần áo mỏng tang mang nước cam và thuốc lá đến cho Hung. Sau khi đặt tất cả xuống chiếc bàn bên cạnh anh, cô ta chột mỉm cười và nói nhỏ:

-Cần gì, anh giai cứ gọi ngen!...

(Còn tiếp)

Đức Dũng